

SLADKÝ ŽIVOT

Lynne Grahamová
Musela
řít ano!

LYNNE GRAHAMOVÁ

MUSELA ŘÍCT ANO!

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

už nevím, kdo to napsal, ale svého času jsem v jedné knize četl takovou myšlenku: Když jde o lidi, buď opatrný... Autor tím varoval před unáhleným odsuzováním kohokoliv, protože když někoho odsoudíme, špatně se to bere zpět. A přesto se tak snadno můžeme zmýlit!

Napadlo mě, že právě o tom jsou nejčastěji moje příběhy – hrdinové a hrdinky o svých protějšcích unáhleně uvažují jako o jednoduchých, vypočítavých, prospěchářských, povrchních..., aby se posléze ukázalo, jak moc se v nich spletli/y. A oni (ony) pak musí vynaložit spoustu úsilí nejenom na to, aby se vyřádali/y s citem, který v nich ten druhý, ta druhá probudil, ale aby se mu svými činy omluvili/y i za to, jak mu křivdili/y.

Oč jednodušší by to měli, kdyby byli od samého začátku „opatrní“ a nesoudili nerozvázně...

Ale o čem by pak ty knížky byly, že?

Takže Vám do nového roku přeji, abyste se nikdy nemusela „omlouvat“ za nerozvážný soud, abyste nikdy nemusela řešit, jestli jste někomu náhodou a neúmyslně neublížila.

Protože vším tím se můžeme připravit o to, oč nám všem nejvíce jde...

O lásku!

S láskou

Váš Harlequin

Lynne Grahamová

MUSELA ŘÍCT ANO!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Italian's Bride Worth Billions

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Lynne Graham
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1145-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1146-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1147-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Gianni Renzetti zaklel, protože na něj v kanceláři čekal Federico. Věděl, o co jde, i když si přál, aby tomu tak nebylo. Jenže takový byl život a Gianni se nepřízni osudu nikdy nevyhýbal. Jako fenomenálně úspěšný a vůbec nejmladší výkonný ředitel společnosti Renzetti Inc. byl odhodlaný stát si za svým přesvědčením.

Osobní asistentka se mu nedokázala podívat do očí, když mu tu šťastnou zprávu sdělovala, a Gianniho líce nepatrně zrudověly, čímž vynikla jeho výrazná čelist a zachmuřený vzhled, díky kterému se za ním ženy otáčely. Obvykle i dvakrát nebo třikrát. Samozřejmě, že ty fotky v novinách viděla, a Gianni se na chvíli zastyděl, než ho přemohla další vlna hněvu, který ho zaplavil už poprvé, když si ten špinavý článek přečetl.

Zřejmě bude doživotně poznamenán jediným okamžikem sexuální idiocie. Sevřel plné rty do tenké linky, protože Gianniho nejpevnějším přesvědčením bylo, že soukromý život – a především ten sexuální – je zcela důvěrnou záležitostí. Bohužel během této konkrétní události se hranice rozostřily. Gianni byl podveden a v jednom ze soukromých pokojů nočního klubu podlehl pokušení. Celá záležitost dospěla k pokusu o vydírání a policejnímu

vyšetřování, po němž následovalo zveřejnění velmi obscenních fotografií v bulváru, protože se nikým vydírat nenechal.

Gianni vešel do kanceláře s rezignovaným pohledem v oslnivě tmavých očích. S otcem měl odjakživa velmi napjatý vztah. Zesnulá matka ho vyloučila ze závěti, odkázala obrovský majetek synovi a Gianni si velmi dobře uvědomoval otcovu nelibost. A všechno se zhoršilo v okamžiku, kdy nastoupil na jeho vedoucí místo ve společnosti. Federico Renzetti totiž udělal několik špatných obchodních rozhodnutí a správní rada, ve které zasedali také dva otcovi starší bratři, ho odvolala a dala přednost synovi, který už sám vedl vysoce ziskovou firmu. Ačkoli Federico v té době tvrdil, že chce stejně odejít do důchodu, jeho zahořklost ještě vzrostla, když syn vynesl rodinnou společnost na vrchol žebříčku *Fortune 500*.

„Federico,“ pozdravil jediného žijícího rodiče jménem a s formálností, jakou otec upřednostňoval, mu strnule podal ruku.

Starší muž, vysoký, ale z dobré životosprávy poněkud podsaditý, přelétl syna odtažitým pohledem. „Přišel jsem ti oznámit, že až tě správní rada na konci měsíce odvolá, nebudeme tě s tvými strýci dál podporovat.“

Gianni ztuhl, zaskočen tímto prohlášením. Neuvědomoval si, že by mu hrozilo odvolání. Podle jeho zkušenosti se úspěch výkonného ředitele vždy poměřoval pouze ziskem společnosti. Ale tamtamy rodinné džungle zřejmě tloukly naplno. Po zádech mu přeběhl mráz. Gianniho zajímalo mimo práci jen velmi málo věcí, protože byl až přehnaně cílevědomý, přesně jak ho vychovali. Jedl, dýchal a spal s firmou a jako generálnímu řediteli rodinného podniku se mu nejen dařilo, ale také si hluboce vážil tak odpovědné pozice.

„Tvoje špinavá aféra poškodila pověst společnosti,“ odtušil Federico Renzetti. „To nelze přehlížet.“

„Poškodila *moji* pověst,“ odporoval Gianni. „Udělal jsem hloupou chybu, a proto se nehodlám nijak obhajovat.“

„Měl jsi sex se ženou v nočním klubu!“ vyštěkl otec znechuceně. „A ještě ses přitom nechal vyfotit!“

„O tom foťáku jsem samozřejmě nevěděl,“ zavrčel Gianni. „Ale taky jsem se nechtěl nechat vydírat.“

„A tady se pleteš. Měl jsi té intrikánské děvce zaplatit, abys ochránil jméno společnosti!“

„Teď už je pozdě,“ odpověděl. Neviděl důvod, proč se hádat a prodlužovat schůzku. Z otcova pohledu bylo jasně patrné, že má z jeho pádu čirou radost, a to Gianniho jako vždy hluboce zasáhlo. Přimělo ho to k zamyšlení, čím si takový nedostatek náklonnosti zasloužil.

„Vždycky jsi mě odmítal poslouchat a řídit se mými radami!“ odsoudil ho starší muž zatrpkle. „Kdyby sis vydržoval milenku, bylo by to diskrétní. Žádná překvapení ani skandály.“

Gianni zaskřípal zuby, protože měl za to, že milenka by byla stejně dusivým doplňkem jeho života jako manželka. Jediná a *exkluzivní* žena, která by uspokojila každou jeho touhu? Měl rád svobodu a rozmanitost, ale i milenka by měla právo očekávat přiměřenou míru věrnosti. Proč by se upisoval takové možnosti, když většina mladých žen, které potkával, se spokojila s jedinou nocí? Navíc mu takový odtažitý životní styl až příliš připomínal otce a odmítal na něco takového přistoupit. Vždyť byl synem matky, která se cítila manželovými milenkami ponížena.

„Bylo by lepší, kdyby ses konečně oženil a usadil,“ pokračoval Federico Renzetti pochmurně.

„Proč bych se měl v osmadvaceti ženit?“ zeptal se nevěřičně Gianni.

„Já se oženil ve třiatvaceti letech.“

„Jenže to bylo tenkrát,“ odfrkl si Gianni a odolal nutkání poznamenat, že matka byla nejbohatší dědičkou v Evropě a pro otce až příliš dobrou partií, než aby si ji nechal ujít. „Dnes už se málokdo chce usadit tak mladý.“

„Kdybys byl ženatý, nebo alespoň zasnoubený, rada by viděla náznak naděje a příslibu lepšího chování. Ale ty prostě nechceš dospět!“ vztekal se Federico. „Co máš proti tomu, aby ses šťastně usadil?“

„Stejně jako se to povedlo vám s mámou, že?“ vydechl Gianni nelibě.

Starší muž při té nevíтанé připomínce zbledl. „Mrzí mě, že sis byl tak dobře vědom našich potíží.“

Gianni rozpačitě přešlápl, protože neměl v úmyslu se pouštět do tak osobních věcí a na matku, která zemřela v jeho třinácti letech, vzpomínal jen zřídka. Bylo to příliš soukromé a bolestné. Na několik nepříjemných vteřin se rozhostilo ticho.

„Podívej se.“ Federico rozhodil rukama. „Ještě pořád můžeš tuhle strašlivou situaci zvrátit. Stačí si vybrat *správnou* ženu, se kterou se oženíš. Znáš vůbec nějaké slušné ženy? Je nepravděpodobné, že bys je potkal v těch oplzlých soukromých klubech nebo na divokých večírcích, které tak rád navštěvuješ,“ prohlásil otráveně. „Měla by mít neposkvřněnou pověst a chovat se slušně.“

„Vzhledem k těm článkům, ve kterých jsem během víkendu figuroval, si dokážu představit, že teď by si o mě žádná *slušná* žena ani neopřela kolo, natož aby si mě chtěla vzít,“ opáčil Gianni zničeně.

„Nesmysl,“ odbyl ho otec netrpělivě. „Jsi bohatší než Krésus. I ta nejmorálnější žena se nechá zlákat

vším, co bys jí mohl nabídnout... i když popravdě, tvoje chování by mohlo být překážkou.“

„A mě neláká představa manželky, která by si mě vzala jenom kvůli penězům,“ uzavřel to Gianni. „Nehodlám se bavit o nemožném. Snubní prsten rozhodně správně radu neumlčí, tomu prostě nevěřím.“

„Všichni, co tam sedíme, jsme ze staré generace, Gianni. Usadit se pro nás znamená dospět, být zralý a spolehlivý,“ opáčil otec. „Dokonce i ty snad zvládneš uvažovat o bílém plaňkovém plotu, pokud by ti přinesl očekávaný výsledek?“

Gianni znovu zaskřípal zuby, ale mlčel. Znal dívky, které se pohybovaly na večírcích. Znuděné bohaté dcerušky a začínající modelky. Přece vážně neuvažoval o otcově radě, nebo ano? Ne, rozhodně ne. Udělal chybu a poučí se z ní, i kdyby to znamenalo, že se to naučí po zlém. Nehodlal se zaplést do nešťastného manželství jen proto, aby uspokojil morální ohledy ostatních. Ne, ani za nic, zapřísahal se.

Josephine Hamiltonová zmačkala zamítavý dopis z banky a zadívala se z podkrovního okna na Belvedere, palácové sídlo, které sousedilo s jejím rodným domem. Patřilo Renzettiovým a Gianni byl největším vlastníkem půdy a zaměstnavatelem v okolí. Technicky vzato byl také jejím sousedem. Vlastnil každičký kousek okolní půdy a ta, která jim zbyla, měla velikost poštovní známky.

Naproti tomu Ladymead, sídlo Hamiltonů, pocházelo z tudorovských dob a bylo velmi zchátralé. Zatímco jejich bohatství upadalo, jmění Renzettiových se neustále rozrůstalo. Před více než sto lety někdo z rodiny jeho matky koupil vedlejší zahradu, aby si na ní postavil edwardiánské sídlo. A v průběhu dalších let si Gianniho předci kousek po kousku přivlastnili také všechny vzdálenější pozemky patřící původně

k Ladymead. Zbyla jen oplocená zahrádka, hospodářské budovy a pás louky podél břehu jezera, připomněla si smutně a uvažovala, jestli Gianni skočí jako dravec i po nich a shrábne zbytek jejich majetku, až je dluhy donutí ho prodat. A Ladymead se prodá za slušnou cenu, připustila nešťastně.

Pomalu sešla po vratkém a úzkém schodišti pro služebnictvo a přemýšlela, kdy vlastně nějaké služebnictvo v tomhle zaprášeném domě měli. Pak se narovnala a upravila výraz, aby zakryla zdrcující pocit selhání. Kvůli svým nejbližším musí být silná.

Opatrně položila dopis z banky na kuchyňský stůl před babičku a dvě pratety, Sybil a Beatrix, která byla ovšem známa jako Trixie. Tohle byla celá rodina Hamiltonových.

„Další odmítnutí,“ zděsila se babička Liz. Pod sva-tozáří bílých vlasů se zračila vrásčitá a laskavá tvář.

„Vždyť jsem zapálila svíčku za úspěch!“ zakrákala s hněvivým zklamáním prateta Trixie. Náušnice a náramky hlasitě zacinkaly a jak vrtěla hlavou, dlouhé šedé vlasy jí poletovaly kolem obličeje. „Proč to nefungovalo?“

Třetí a nejmladší sestra Sybil vytřeštila oči a zamávala umělými řasami jako pravá dáma. „Nevyšlo to, protože jsme prostě moc velké riziko, než aby nám někdo půjčil peníze,“ odpověděla s vrozenou praktičností, která k ní patřila stejně jako okouzující vzhled. „Tak co teď?“

Jo si jednou rukou úzkostlivě pohrávala s koncem dlouhého copu světlých vlasů, zavrtěla se a upřela tmavě modré oči na své příbuzné. Ztěžka polkla. „Domluvila jsem si schůzku s Giannim a zeptám se ho, jestli by nám nebyl ochotný půjčit. Zkusila jsem všechny banky a je to naše poslední naděje.“

„Nejsem si jistá, jestli je bezpečné, aby ses s ním

scházela sama,“ zavtipkovala Sybil s odkazem na novinový článek, který všichni místní doslova hltali.

Jo to raději přešla. „Uvidíme se dnes večer, až se vrátí na víkend. Napadlo mě, že by bylo lepší, kdyby se jednalo spíš o neformální schůzku.“

„Vsadím se, že teď už lituješ, že jsi ho loni o Vánocích znovu odmítla, když tě pozval na večeři.“ Sybil si povzdechla. „Vždyť to bylo *podruhé*. Nemyslím, že bys ho tím podnítila ke štědrosti.“

„Myslím, že by ho víc šokovalo, kdybych souhlasila,“ namítla Jo, která chtěla toto téma rychle uzavřít.

Moc dobře věděla, jaká doopravdy je, a odmítala se nechat svést mužem, o němž tušila, že je pravděpodobně obdobou jejího kryptonitu. Gianni byl pěkně zlobivý kluk a Jo se rozhodla, že se nestane dalším zářezem na jeho silně poznamenané pažbě. Lákal ji tak, jak se to jiným mužům nedařilo, a bolestně si uvědomovala, jak je ohledně něj zranitelná. Ale také ho znala od dětství a příliš si cenila jejich nezávazného přátelství, než aby riskovala ztrátu jedinečného pouta.

„V některých kulturách věří, že když někomu zachráníš život, pak ti patří,“ zamyslela se Trixie. „Ale Giannimu se úsilí, které v ten osudný den vynaložil, nakonec moc nevyplatilo.“

Sybil po ní šlehla pohledem. „Takhle se to nestalo, i když to nikdy nepřizná. To Jo zachránila Gianniho, aby se neutopil. Ne naopak!“ namítla.

Jo nakrčila nos. „Bylo mi devět a jemu třináct,“ připomněla pratetě něžně. „Oba jsme udělali pitomost a přežili jsme. Na ničem jiném nezáleží.“

Sybil se nadechla, aby začala odporovat, ale pak zahlédla sestřin napjatý výraz a zavřela ústa. Strýček Abraham, syn Liz Hamiltonové, se utopil v jezeře a o tomto ožehavém tématu se v babiččině blízkosti nikdo nebavil.

Jo zrudla rozpaky, protože jí to připomnělo ne-
snadné pouto s Giannim a tajemství, které skrývali.
Tenkrát byli ještě oba příliš mladí, než aby se zachová-
vali jinak. Radši vstala od stolu. Poprvé se s Gian-
nim setkala rok před osudnou událostí. Babička šla
navštívit jeho matku, která dlouho bojovala s rakovi-
nou. Federico Renzetti byl všem méně po chuti, než
jeho okouzující a přátelská manželka, která svoji ne-
moc snášela se stoickým klidem. Gianniho otec byl
chladný, odtažitý muž, který se odmítal stýkat s míst-
ními obyvateli.

Liz Hamiltonová přinesla růže, které Isabella
zbožňovala. V prosluněném obývacím pokoji se
podával čaj se vším všudy. Jo znuděně poslouchala
konverzaci dospělých a pak vstoupil Gianni. Vysoký,
urostlý dvanáctiletý kluk s hedvábnými černými
vlasy a olivovou pletí. Jo viděla, jak mu oči přetéka-
jí láskou, když se zadíval na svoji křehkou matku. Lá-
skou, kterou mu opětovala, když si ho přitáhla k sobě,
aby ho s hrdostí představila návštěvě.

Byl velmi zdvořilý, a dokonce se ani neušklíbl,
když ho Isabella požádala, aby vzal Jo ven a zabavil
ji. Položil jí několik nepříjemných otázek, aby vyplnil
ticho, například proč bydlí u prarodičů. Odpovědě-
la, že její matka zemřela, že si ji nepamatuje a otce
nikdo nezná. Gianniho taková upřímnost vyvedla
z míry, ale Jo byla v té době příliš naivní, než aby se
přetvařovala.

Požádala ho, aby jí ukázal raději knihovnu než
zahradu. Dovedl ji k polici s anglickými tituly a Jo
se vmžiku schoulila do křesla s jeho dětskou kníž-
kou.

„Kolik ti je?“ zeptal se nakonec.

„Osm,“ odpověděla hrdě.

„Jsi pěkně malá,“ poznamenal.

„To teda nejsem. Ty jsi hrozně vysoký. Panebože,

takže ty vlastně umíš číst anglicky stejně dobře jako italsky," došlo jí ohromeně.

„Když umím mluvit, samozřejmě umím i číst," poznamenal Gianni. „Babička byla Angličanka a máma chtěla, abych používal oba jazyky. Proto chodím do anglické školy.“

Navštěvoval elitní akademii, kde byl obklopen bohatými a urozenými lidmi. Navzdory matčině nemo-ci se v Belvedere objevoval jen zřídka a Jo ho znovu spatřila až následující rok, a to za okolností, na které by nejraději zapomněla.

„Chudák chlapec," říkávala babička sestřám. „Matka mu zemřela dřív, než s ní stihl strávit nějaký čas. Konečně se vrátil ze školy, ale příliš pozdě... Je pryč. Isabella si stěžovala, že mu otec nedovolil, aby s ní strávil alespoň ty poslední týdny. Byl nesmírně přísný, co se týkalo jeho školní docházky.“

Jo seděla zrovna na stromě v zahradě, když v dálce spatřila Gianniho, jak jde k jezeru. Věděla, že truchlí, ale neodvažovala se k němu přiblížit. Netušila, co by měla za takových okolností říct, a navíc ani nebyli skuteční přátelé. Na to byl mezi nimi příliš velký věkový rozdíl. Pozorovala ho, jak vchází do jezera, a přitom seskočila ze stromu. Napadlo ji, jestli vůbec ví, že pár metrů od břehu je velmi strmý sráz, a přemýšlela, proč na sobě nemá plavky.

Jak postupoval do stále větší hloubky, vzpomněla si na rozhovor mezi pratetami, který před nedávnem zaslechla. Bavily se o loňské smrti strýce Abrahama.

„Viděla ho na vlastní oči!" vzlykala Trixie. „Jak to mohl své matce udělat? Z okna ložnice sledovala, jak vchází do jezera a nezastavuje, dokud celý nezmizel pod hladinou. Začala křičet a utíkat, jenže bylo příliš pozdě. Byl mrtvý dřív, než doběhla ke břehu.“

Jo tehdy ještě nechápala, že si strýc vzal život, protože ho velmi rozrušilo, že kvůli pochybným

investicím přišel o všechny rodinné peníze. Ale pochopila, že se utopil, a starost o Gianniho ji přiměla porušit pravidlo, že se nikdy nesmí přiblížit k jezeru bez doprovodu dospělého. Ještě nikdy neběžela tak rychle a vlétla přímo do vody, aby se k Giannimu dostala. Jako zkušená plavkyně neměla strach.

Zakřičela na něj právě ve chvíli, kdy se ponořil pod hladinu, a předpokládala, že ji neslyšel. Ve snaze mu pomoci se potopila a začala plavat, ale nohy se jí zamotaly do plevele pod hladinou. Jak se jí zmocňovala panika, zapoměla na všechno, co se kdy naučila o bezpečném chování ve vodě. Bojovala a divoce máchala rukama, jak se snažila osvobodit, ale jenom se stále rychleji nořila do kalných hlubin.

A to bylo taky jediné, co si pamatovala, dokud se znovu nevynořila na břehu, kde se rozkašlala a lapala po dechu. Gianni nad ní klečel a se zoufale a divoce planoucíma očima ji obracel na bok a vyzýval, aby zhluboka dýchala.

Takže kdo vlastně koho zachránil? přemýšlela. Nikdy se o tom nemluvilo, protože nikdy neprozradila pravdu o tom, co tušila. Tedy že Gianni, zničený matčinou smrtí, vstoupil do jezera a rozhodně neměl v plánu z něj vylézt živý. Jistě by se utopila, kdyby ji nechytil a nevytáhl z vody. Od té doby se jezeru vyhýbala a nerada se k těm vzpomínkám vracela.

Přešla ji chuť k jídlu a babička jí vynadala, že už je tak dost hubená. A tak souhlasila, že si dá alespoň polévku, aby byla stará žena spokojená. Ovšem jídlo jí z obav zhořklo na jazyku.

„Předpokládám, že Giannimu na oplátku nabídněš pozemek u jezera,“ poznamenala tiše Liz Hamiltonová. „To je v pořádku. Stejně tam nikdo od smrti tvého strýce rybařit nechodí.“

„Musím mu něco nabídnout. Střecha už další zimu nepřežije,“ podotkla Jo zničeně.

„Střecha na mém obchodě taky potřebuje pozornost,“ ozvala se Trixie.

„Ta na domě je důležitější,“ namítla Sybil. „A pak ještě staré kabely, které jsou další na seznamu, protože jinak nás odpojí za nedodržení bezpečnostních norem.“

„Ano, jedna věc vede ke druhé,“ povzdechla si ztěžka Liz. „Právě elektroinstalace zhatila Joiny plány otevřít si tady penzion se snídaní. Všechno vyžaduje peníze a my jsme na mizině. Máme jen tolik, abychom zaplatily účty.“

Jo odstrčila talíř s polévkou a svésila ramena. Někdy to na ni všechno dolehlo. Tíha odpovědnosti, vytloukání klínu klínem, nutnost obracet každou libru, až to skřípalo. Rodina to v podstatě zvládala, dokud strýc nepřišel o jejich úspory a pak nezemřel i dědeček, který měl na starosti rodinné podnikání. Jo měla v plánu využít svůj titul a najít si práci, ale podpora rodiny a panství musela být na prvním místě. A měla několik dobrých nápadů, jak získat příjem z nevyužívaných budov na zadním dvoře. Naneštěstí všechny změny nebo vylepšení, které k tomu byly nutné, stály hromadu peněz.

Trixie měla malý ochod s krystaly, svíčkami a ručně vyráběnými věcmi. Byla také mezi místními velmi žádaná pro výklad karet. Sybilino srdce patřilo malému útulku pro zvířata, který provozovala ve stodole, ale prodávala také bio zeleninu vypěstovanou na zahradě, a to prostřednictvím jejich jediného zaměstnance Maurice, který byl starý jako Metuzalém, žil v zahradním domku a odmítal odejít do důchodu.

Do místnosti vlétl Duffy, přistál na zadním opěradle protější volné židle a začal zpívat písničku z populárního muzikálu o penězích, které hýbou světem.

„Řekla jsi *zapovězené* slovo *peníze* a on to slyšel,“ pokárala Sybil starší sestru.

„Pořád lepší než biblické citáty, i když vypadá užasně oduševněle, když začne citovat Shakespearovy sonety,“ povzdechla si Trixie láskyplně.

„Je to velmi vzdělaný papoušek,“ zamumlala Liz Hamiltonová pyšně.

Jo je v tom nechala a šla se osvěžit. Fairy, půvabná fena chrta, ji celou dobu doprovázela. Jejich skotský teriér, McTavish, který nesnesl nikoho jiného než Jo, někde venku honil králíky, což bylo jen dobře, když se chystala navštívit Belvedere. Gianniho obzvlášť zarytě nenáviděl a jeho hospodyně jí musela v poslední době dvakrát zavolat, aby si pro to malé zvíře přišla, když na Gianniho s nadějí číhal.

S povzdechem si uhladila vybledlé modré šaty a rozpletla si cop. Aby ušetřila čas, vlasy jen pročesala a nechala volně splývat po zádech. Gianni si totiž potrpěl na dochvilnost. A Jo si přece nemohla dovolit, aby s ním vykročila špatnou nohou, že?

S Fairy po boku nastoupila do malé dodávky – jediného vozidla, které na Ladymead zbylo a jehož používání bylo přesně naplánováno, aby měli všichni možnost využít svobody, jakou přinášelo. Gianni měl obrovskou garáž plnou aut všeho druhu, většinou rychlých a sportovních. Úsměv jí pohasl, když si vzpomněla na jejich nejvýznamnější setkání z poslední doby.

Bylo to velmi nepříjemné. Gianni se zúčastnil Ralphova pohřbu a zdržel se dost dlouho, aby jí vyjádřil osobní soustrast nad její „ztrátou“. Ralph Scott zemřel při havárii vojenského vrtulníku. Byl to její kamarád, ale téměř všichni s výjimkou rodiny věřili, že jsou neoficiálně zasnoubeni. Ve skutečnosti byly zasnuby jen historka, kterou si Ralph vymyslel, aby si zachoval tvář, když zjistil, že ho jeho bývalá snoubenka Jane podvádí s nejlepším přítelem. Jo šokovalo, když Ralph zemřel, ale truchlila pouze nad ztrátou

přítele, nikoli muže, kterého milovala. Ráda by to Giannimu vysvětlila, ale kvůli tolika lidem na smuteční recepci neměla příležitost.

Přesto se jí Gianni snažil poskytnout útěchu svým osobitým způsobem a prohlásil, že když někoho miluješ, jenom to bolí. Zeptala se, co tím myslí, a tak jí vysvětlil, že když byl mladší, měl zlomené srdce a vzal si z této zkušenosti cennou lekci. Ohromilo ji, že jí prozradil něco tak osobního, i když s jeho pohledem na věc nesouhlasila. Od té doby však přemýšlela, kdo je ta žena a co se mezi nimi stalo.

Nicméně teď rychle potlačila nevhodné úvahy a zaparkovala před domem. V plátěných, od trávy umazaných sandálech se vydala po štěrkové cestě k domu. Dveře se otevřely a objevila se Gianniho baculatá hospodyně Abigail. Než ji zavedla dovnitř, obdařila ji širokým úsměvem.

„Pan Renzetti je v oranžerii. V tomto ročním období je tam krásně, když jsou dveře na terasu dokončány a dovnitř proudí večerní slunce,“ řekla a pobídla Jo na druhou stranu obrovské haly směrem k listnaté oáze. „Jak se máte? Včera jsem potkala vaši babičku a říkala, že jste v jednom kole.“

„Můj den nikdy nemá dost hodin,“ přiznala Jo poněkud zadýchaně, když zaslechla klapot kroků po dlážděné podlaze.

„Jojo,“ zapředl Gianni. „Na co vybíráš tentokrát?“

Jednou jí prozradil, že Josephine je příliš dlouhé a Jo zní jako pro kluka, a tak jí začal říkat Jojo, i když se na něj mračila pokaždé, když to použil.

„V-vybírám?“ vykoktala a polil ji ruměnec, jak na něj zírala.

V tu nejhorší možnou chvíli se jí totiž vybavila nepřilíš ostrá fotka muže v obleku, který seděl v místnosti s polonahou ženou. Ucítila závrať a hejno motýlů v podbřišku se vzneslo. Babička jí

vyhubovala, že Gianni je jejich soused a známý, takže je neuctivé mít ten bulvární plátek doma, když ho v podstatě vydírali, protože o tom focení nevěděl. Styděla se za to, že hltala každyčkový špinavý detail. A ještě víc, když cítila, jak se jí napínají bradavky a jak ji pálí mezi stehny. Nakonec byla žena jako každá jiná a její tělo ji v jeho přítomnosti zrazovalo, protože *byl* tak neodolatelný.

Stála od něj jen pár metrů a šokovaně si uvědomovala, jak je neuvěřitelně krásný, vysoký a dobře stavěný. Precizně ušitý tmavý proužkovaný oblek mu dokonale padl a byl střižený tak, aby zdůraznil jeho široký hrudník a štíhlá svalnatá stehna. Fairy, nedotčená Joinou rozpačitostí, odkráčela na koberec, třikrát se zatočila dokola a spokojeně ulehla ke spánku.

„Na kterou charitu. Vždycky, když přijdeš na návštěvu, tak na něco vybíráš, ale většinou si tedy nepotrpíš na formality a nesjednáváš si schůzku,“ upřesnil Gianni a s přimhouřenýma očima si ji prohlížel. To vzrušující tepání v klíně mu bylo až příliš povědomé a zuřivě se mu bránil.

Josephine Hamiltonová byla dokonalá. Jiné slovo neexistovalo. Z krásné dívky vyrostla neuvěřitelně nádherná žena s hřívou zlatých vlasů, safírově modrýma očima, jemným malým nosem a svůdnými rty. Byla štíhlá, měřila asi metr šedesát pět a měla ladnost baletky, a pořád mu při každém setkání dokázala vyrazit dech. Byla členkou kostelního sboru a patřila mezi zpěváky, kteří o předchozích Vánocích zavítali na Belvedere, aby jim zpříjemnili svátky. Její krásná tvář byla jediná, které si v davu všiml. Oči jí zářily jako dva drahokamy, zlaté vlasy měla větrem rozfoukané a pro jednou se na něj usmívala.

Gianni se zasmál jejímu nechápavému výrazu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Musela říct ano!

•

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.